

APORTAMENT A L'ESTUDI CLÍNIC DE LES MALALTIES CUCOSES I A LLUR TRACTAMENT

pel Dr. MELCIOR VAQUER, de Campdevàrol

Són en nombre crescut en el poble de Campdevàrol, les persones grans i més encara les xiques o criatures, que allotgen cucs en llur aparell digestiu, ço que fa que les malalties cucoses sovintegin, esdevenint de tant en tant esclats epidèmics força importants, per ésser nombrosos els atacats de llambries.

Volent ésser breus, deixarem d'anomenar els caràcters morfològics de l'*Ascarides lumbricoides*, paràsit causal de la *lumbricosi*, a més, que aquells es troben degudament exposats en tots els tractats de Patologia Mèdica i Paràsitologia; per la mateixa raó, tampoc no farem l'estudi detallat dels nombrosos i variats símptomes que la presència de llambries en l'organisme determina, sols esmentarem que aqueixos poden ésser locals, per acció directa del paràsit i generals, reflexes o tòxics, assenyalant a l'enumerar-los, certes particularitats observades, anotades i comprovades per nosaltres en els mateixos: dins el primer grup de símptomes o locals, hi ha l'obstrucció, perforació i hemorràgia intestinal: el pas dels cucs des dels budells, llur estatge habitual, al païdor, pot produir basqueig i vòmits, seguits de l'expulsió de cucs per la boca o forats del nas: no és estrany en eixos casos, que esdevinguin accessos d'ofegament i angoixa, deguts a la compressió de la tràquea en passar els cucs per l'esòfag: eixos fets els havem vist repetir moltes i moltes vegades. Poden els llambries franquejar les vies respiratòries i obstruir la tràquea o ocasionar neumònies secundàries: tenim registrat un cas de mort per penetració d'un llambrie a la larinx.

S'ha assenyalat l'emigració d'eixos paràsits a través de les vies biliars i constituir el nucli d'una pedra al fetge o determinar abscessos o quistos en dita entranya. La peritonitis, l'apendicitis, la formació d'abscessos en les regions angonal i del llombrígol figuren en l'història de l'helminthiasi i en aquest lloc, farem esment d'un noi el qual feia dies estava enllitat i visitàrem per sofrir una malaltia cucosa i demés tenia un voluminos abscess en el melic, del qual en ésser reventat, a més de força matèria, en sortí un gros llambriu intestinal.

S'agrupen dintre els símptomes generals un seguit de manifestacions nervioses: afonia, urticària, estrabisme, ambliopia, desigualtat de les pupil·les, arítmia, lipotímia, síncope, trastorns vasomotors, grogor i rojor sobtades, còlics, eclàmpsia, atacs coreics i epilèptics, accidents falsos meningítics amb mal de cap, vòmits, dilatació de les nines dels ulls, rigidesa del clatell i coma. He d'afegir en el grup de símptomes generals, dues observacions personals força curioses; la una, d'un xicot amb accessos d'excitació cerebral, deliri furiós i al·lucinacions persecutòries que desaparegueren sobtadament i per dues vegades, amb l'interval d'un any, sols amb l'ús de la santonina, seguida la seva administració, de l'expulsió d'alguns cucs, i un altre, d'una dona prenyada de sis mesos, la qual des del començ de l'embaràs, fou martiritzada per vòmits incoercibles, que l'aclapararen no afliuxant-los hi res, sols trobà la cura immediata, quan perboçà dos llambrius.

Per acabar, esmentarem que la *lumbricosis* pot simular una malaltia general de forma tifòdica, amb embaràs gàstric, còlica, molèsties vagues en la panxa i sovint, amb febre enlairada i persistent.

Tots aquests símptomes, deguts ja a l'acció reflexa (COMBY) ja a l'acció tòxica (LANGER, FÜRTH) ja que segons les investigacions d'ARTHUS i CHANSON, LINSTOW i NUTTOL es troba en els llambrius un verí força actiu, el qual absorbit per la mucosa intestinal, actua sobre els centres nerviosos. J. F. BOSON, de Montpeller, imputa els símptomes nerviosos a l'acció tòxica i reflexa unides.

En quatre malalts de cucs amb meningisme, en els quals férem la punció lumbar, notàrem sempre que la tensió del líquid cèfalo-raquídi es trobava fortament augmentada. A la raquicentesi, seguí sempre una millora prompta i positiva, sols en un cas, el líquid cèfalo-raquídi es presentà lleugerament tèrbol

(probablement per infecció secundària) esdevenint la mort, amb tot i haver siguts expulsats nombrossos llambrics.

Són moltes les persones i sobretot mainada, que hostatgen cucs, nematodes en llur ventrell, la permanència dels quals és, però, en absolut inofensiva, aix  com no sempre són imputables als helmintes, certs canvis en la fisionomia, en les ulleres, en el dormir amb els ulls mig oberts, en el mal de cap, rodaments de cap, desvetllament, desgana, esgarritxament de dents, fregar-se el nas, còlics, palpitations, etc., etc., que sovint se'ls inculpa; l  nic símptoma patognomònic i un niment reconegut fins avui com a positiu per fonamentar el diagnòstic precís de malaltia cucosa,  s la presència o expuls   de cucs o ous dels mateixos en les deposicions.

D'uns quants anys en a, ens havem atalaiat que tots els portadors de cucs, en llur tram intestinal, tenen la llengua coberta de saburra blanquinosa i de vegades un xic groguenca, amb un lleuger i fi punteig vermell característic; és tan clar i delatador aquest signe de llambrics, que la ullada d'ell ens basta per sentar inequívocament el diagnòstic de prescriure la medicació verm fuga; la qual és seguida quasi sempre d'èxit, sigui el que es vulgui el síndrome clínic.

Aquest signe de cucs, del domini casolà a Campdevànol i que nosaltres des de fa molts anys el considerem com a patognomònic, per sentar el diagnòstic de malaltia verminosa, solament l'havem vist assenyalat per CUILLAUD en la seva tesi de Paris, de 1920, amb tot i ésser nombrosos els autors consultats en fer el present estudi clínic de les malalties degudes als llambrics.

Sols ens falta per acabar aquesta comunicació, exposar el nostre criteri sobre la manera de combatre els llambrics per la santonina, medicament heroic en la cura de l'*ascaridiosi*. En primer lloc, farem constar que la circumspecci  i temença a donar dosis crescudes de santonina, escampada arreu per quasi tots els autors que parlen de dita droga, no és més que una preocupació absurda; la dosi clàssica d'un centigram com a m ximum per any d'edat i l'abstenció d'ella abans dels dos anys, són una equivocació incomprensible; la lliçó apresada en dotzenes de casos, ens obliga a fer aquestes afirmacions: Poques vegades, seguint aquestes restriccions, desembarassarem els intestins de cucs; cal forçar les dosis si es vol obtenir un èxit segur. Mitjançant nombrosos tanteigs, havem conseguit les dosis de la santonina

més apropiades per obtenir els efectes desitjats. Cinc centigrams de santanina per a un nen d'un any: deu centigrams per a un de tres anys, i quinze per a un de cinc anys. Associem la santanina als calomelans com a purga i que tenen també certa acció vermícida i a la dosi de cinc centigrams per any d'edat, repartint la dosi total en tres preses que fem administrar amb una hora d'interval de la una a l'altra i transcorregudes tres hores de la darrera, fem donar una lavativa per buidar el ventre i res no hi fa que el portador de cucs estigui tip o dejú, cosa molt tinguda en compte per molts, per suposar que favoreix l'absorció de la santanina, així com tampoc dubtem a repetir les dosis en dies alterns successius, si maliciem que encara han quedat cucs en la panxa. Jamai havem vist el més petit i insignificant senyal d'emmetzinament o intolerància per la santanina seguint la conducta que acabem d'exposar.

Discussió: Dr. E. Vila Cunyer.

Cita el cas d'un vell de 70 anys amb afeccions gastro-intestinals, icterícia, artritis, etc., de causa inconeguda fins que aparegueren en els excrements els paràsits helmíntics.

Discussió: Dr. Salvat Espasa.

Fa constar la freqüència del síndrome meníngic en les criatures, la causa del qual no s'aclareix fins que amb el vòmit expulsen els cucs.